

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 223.

Anden Session.

62de Møde.

Tredagen den 10de Januar.

(Fortf.)

Cultusministeren (fortsat): Medlemmerne i denne Sal staae i intet bestemt Forhold til Folketirken eller til nogen anden Kirke, selv om de tilfældigviis i dette Dieblif ikke bekjende sig til Folketirken, de ere ikke valgte med Hensyn til deres Interessse for eller Deeltagelse deri, og ligesaa tidt tillægger jeg en enkelt Minister en saadan Beføielse, at han skulde kunne fremlægge et Forslag, der havde en ganske individuel Oprindelse, der udgik fra ham alene, og som han saa forelagde Rigsdagen til Vedtagelse og Hans Majestæt Kongen til Sanctio. Jeg troer, at man, som overalt, hvor man har ladet Former udgaae for Noget, der dog eksisterer og har sin egen bestemte Form, maa begynde med Noget, der ikke ganske svarer til hvad det siden skal blive; man maa skabe sig en midlertidig Form, en Overgangsform, en Indledningsform, og dertil troer jeg, at en saadan Forsamling er nødvendig, hvori Medlemmerne valgte just med Hensyn til Kirken og under Forudsætning af deres Henhøren til Kirken, udtale sig om hvad der rører sig i Kirken, hvilke Dnsker og hvilke Anskuelser med Hensyn til Kirkens Stilling og Forsatning der Hayes. Hvad der fremkommer paa denne Forsamling kan ikke faae nogen bindende Magt, det skal forelægges Rigsdagen; Ministeriet beholder sit fulde konstitutionelle Ansvar for hvad man ifølge deraf forelægger; Rigsdagen har sin fulde Magt; og Hans Majestæt Kongen har sin fulde Ret. Om Trudsler har jeg ikke talt, jeg har aldrig antydet Noget, der lignede Trudsler. Jeg har foreslaaet, at der skulde gives en Bevilling til Afholdelse af en Kirkeforsamling, og jeg

har hertil forlangt en vis Sum. Der kan ligge en Betydning baade i Navnet og i Summen (Hør!), og hvad Navnet angaaer, saa vil jeg villig indrømme, at der ikke kan gives en Kirkeforsamling i den Betydning, som det enkelte Steder, og vel de fleste Steder, tages (Hør!), at der nemlig gives en af sin egen Ret fremgaaende Forsamling, valgt ifølge en kirkelig Bemyndigelse og en kirkelig Ret; en saadan Forsamling kan ikke gives i dette Dieblif, da den danske Kirke ikke har nogen Form for at vælge den (Hør!). Det er derfor ikke en saadan Kirkeforsamling, som jeg har tænkt paa at foranledige, men det er en Forsamling baade af geistlige og af læge Medlemmer af Kirken, valgte, som jeg haaber, med Hensyn til deres kirkelige Interessse, altsaa ikke udnævnte, for, kommende sammen og medbringende Anskuelser fra deres forskjellige Stilling til og Anskuelser om Kirken, at udtale sig om hvad der skal og kan tilfredsstille Folket, og, naar der vælges den Form, som er foreslaaet af Mindretallet, saa kan jeg gaae ind derpaa, da den, som jeg har sagt, ikke fastholder en bestemt Betydning af en Kirkeforsamling med visse, i tidligere Forhold begrundede Beføielser — en saadan Kirkeforsamling kan kun skabes, den har ikke nu nogen Form. Men jeg vil bruge den Bevilling, der gives mig, ikke til at sammenkalde en saadan Commission, udnævnt af Hans Majestæt efter Ministerens Forslag, som der i. Ex. har behandlet Lovudkastet om Statskøbene eller deslige, nei, en saadan Commission vil jeg ikke sammenkalde; den Forsamling, jeg vil foranledige, skal have en anden Character, efter min Overbeviisning svarende til Gjenstandens forskjellige Character, Betydning og Vigtighed og den i Gjenstanden liggende Berettigelse. Jeg lægger altsaa ikke Skjul paa, hvorledes jeg vil bruge